

de eerste
ist dienten
daarsen eer-
ren bezet
tatafs ge-
n komende
a verre be-
n, dat nog
kerken een
Amerika en
en trekken
mst, onder
het hooge
een hooger,

plaatselijke
t er voort-
an, en dat
gvalt.

ichen eisch,
logie heeft,
ge mannen,
nrichtingen
ook moeie-
lijk getal
en een goed
r ook om-
helt ginds,
stemming,
teeds meer

plaats, met
tal studen-
tleend aan

alleen zij,
oed gevolg
de hoogere
ger zin zijn
gie, die de
illeges vol-
che studien

den eigen
ligt, blokt
amen doet,
studielevens
eologische
gebrachte
igenaardig
kan niet
ke school,
akter van

nt slechts
n, en moet
a den om-

a, aan zulk
zelf zekere
geluiv, die
gevoelen,
eenzelfde
u samen
happen of

ven bloeit,
it ze aan

ook *keuze*
olang het
niet ieder
z, vrucht-
ke, zoo de
indien de
ongelijk
en is; en
elkander

an studie-
pathie en
de keuze

u hoogen
zijn zal,
elle stu-
uze heeft,
n 40, en
een stu-
dan een

ijn letter-
a hoogte
die, aan-
itenleven

aar leven
nvoeging

wat be-
het daar-
dat men
g voege,
de groe-

gij.

leren uit
ker van
ingskerk
zen niet

ld haar
a Regie-
kerk haar
iet, kan
dan dat
op en

uit de
menten-

bundel, die ons van bevoegde zijde werd
toegezonden.

De Belgische Zendingkerk is collegia-
listisch (d. w. z. geen zeker getal zelfstan-
dige plaatselijke kerken in confederatief
verband niet elkander, maar een genoot-
schappelijk lichaam met onafhankelijke ge-
meenten als samenstellende deelen), want
Vereniging noemt zij zichzelf in haren
officiële naam, zoowel »Société» als
»Eglise» (C. Art. 1) en ten tweede zegt
ze samengesteld te zijn uit georganiseerde
gemeenten (C. Art. 4).

Haar bestuur is hiërarchisch (d. w. z.
het kerkelijk gezag wordt niet geacht te
berusten bij de plaatselijke kerken, die het
in hare meerdere vergaderingen samenbre-
ngen, maar van een boven de kerken staand
bestuurslichaam op haar af te dalen). Want
de hoogste en wetgevendende macht berust
bij de Synode (C. Art. 15), die haar over-
draagt op lagere door haar aangestelde col-
leges n.l.: het Comité van Beheer, de Sec-
tionaire Raden en de Kerkeraad (C. Art. 5).

Deze Synode is voorts niet een tijdelijke
samenkomst van de kerken, maar een be-
stuurscollege, dat telkens voor een jaar zit
(O. R. Art. 12) en omdat de predikanten
en de leden van het Comité van Beheer,
die bij afreding herkiesbaar zijn, er lid
van zijn, in zijne meerderheid permanent
(C. Art. 12; O. R. Art. 16). Ze komt niet
op uit de plaatselijke kerken door wettige
afvaardiging, want ze bestaat uit:

- a. De predikanten der Belgische Zen-
dungskerk, die niet door de gemeen-
ten afgevaardigd worden (C. Art. 12).
- b. Predikanten en Evangelisten, die aan
geene gemeente verbonden zijn, dus
veel minder door haar afgevaardigd
kunnen worden, maar die door de Syn-
ode toch worden toegelaten (C. Art.
13; O. R. Art. 1).
- c. De leden van het Comité van Be-
heer, die evenmin door de gemeen-
ten afgevaardigd worden (C. Art. 12).
- En d. Voor nog niet de helft uit afgevaar-
digden van de gemeenten (C. Art. 12).

Bij dit laatste moet echter in het oog
gehouden worden:

- a. Dat deze afvaardiging eene geheel
onwettige kan zijn, omdat tegen alle
Gereformeerde beginselen in, niet alleen
ambtsdragers, maar ook *gemeentele-*
den afgevaardigd kunnen worden
(C. Art. 10).
- b. Dat deze afgevaardigden *zonder last-*
brief komen.
- c. Dat er voor de wettigheid van de
Synode zelfs geene afgevaardigden
van de gemeenten *behoeven* te zijn,
daar de vertegenwoordiging der ge-
meente slechts facultatief is (C. Art. 9).

In dit alles ligt eene miskenning der zelf-
standigheid der plaatselijke kerken, een op
zijde zetten van het Presbyteriale be-
ginsel van kerkregering en een hulpen
van de hiërarchie. Immers de kerken rege-
ren niet zich zelve, maar worden gere-
geerd, en feitelijk geregeerd door de predi-
kanten.

Deze Bestuursregeling vestigt dus de Do-
minantie (Predikantenregering) en de
predikanten heerscht weer het *Genootschap*,
want terwijl ze van de gemeenten losge-
maakt worden, worden ze aan het Genoot-
schap zoo sterk mogelijk gebonden. Bewijs:

- a. De gemeenten mogen de predikanten
niet afvaardigen ter Synode, onafhan-
kelijk van de gemeenten hebben ze
zitting als ambtenaren van het Ge-
nootschap (C. Art. 12).
- b. Niet de kerkeraad noch eene verte-
genwoordigende vergadering, maar het
Comité van Beheer, door de niet ver-
tegenwoordigende Synode benoemd,
beoordeelt of een predikant kan wor-
den toegelaten tot de Bediening
(C. Art. 35, laatste gedeelte).
- c. Een beroepen predikant moet door
den secretaris-generaal vanwege het
Genootschap bevestigd worden (O. R.
Art. 26).
- d. De predikanten moeten zich o.a. ver-
binden om de gemeenten nooit te
onttrekken aan de Belgische Zen-
dungskerk (O. R. Art. 24).
- e. De predikanten kunnen door het
Comité van Beheer zonder goedkeu-
ring van de betrokken gemeenten ve-
plaatst worden (O. R. Art. 11 e.).

Gelijke miskenning van het Gereformeerde
beginsel van kerkregering ligt in de Sec-
tionaire Raden (O. R. Art. 26 v. o.).
Ongereformeerde is ook, dat het heilig
Avondmaal bediend wordt zonder vooraf-
gaande instelling van de ambten (O. R.
Art. 28) en even onchristelijk, dat eene
kudde niet als gemeente wordt erkend, zon-
der dat zij in eigen behoeften kan voorzien
(O. R. Art. 28).

In deze kritiek beteekent C. de Constitutie,
en O. R. het Organieke Reglement.
Over de juistheid dezer kritiek kan dan ook
niet wel twijfel rijzen. De feiten liggen er
toe. Het Reglement is niet anders. En ten
overvloede spreekt de Belgische Zending-
kerk haar collegialistisch karakter zelve zoo
bealst mogelijk in art. 1 van haar Constitutie
uit, waar het heet: *La Société évangélique*
Belge, en revêtit le caractère d'un corps
ecclésiastique diment organisé, ajoute à son
titre celui d'Eglise Chrétienne missionnaire
Belge.

Dat wil zeggen: Het Belgisch Evangelisch
Genootschap, neemt het karakter aan van een
behoorlijk georganiseerd kerkelijk lichaam, en
voegt daarom bij zijn naam den *titel* van
Belgische Zendingkerk.

Zij verklaart dus zelve eigenlijk geen kerk
te zijn, maar slechts een *genootschap*, en
slechts als genootschap *ook den titel* te
voeren van Zendingkerk.

Er is dus althans oprechtheid. Er is
geen zweem van verbloeming. De Consti-
tutie zegt het zelve, dat we niet met een
kerk te doen hebben, maar met een ge-
nootschap, dat slechts in zijn *titel* kerk heet.

Over dit punt valt alzoo niet verder te
redeneeren. Het is eenvoudig zoo.

Toch gaat het daarom o. i. niet aan,
deswege de correspondentie met deze *Zen-
dungskerk* af te breken, en dat wel op de
volgende gronden.

Vooreerst blijkt uit Art. 2 der Constitutie,
dat deze Zendingkerk de Confessie van
Guido de Brès aanvaard heeft, en alzoo het
historisch beginsel belijdt, dat de Christe-
nen in België terug hebben; te keeren tot
de Belijdenis der vaders. Alleen Art. 36
hebben ze hiervan uitgezonderd.

Deze kerk belijdt dus ook Art. 30, 31
en 32 van onze Confessie, en overmits nu
de in deze artikelen beleden beginselen van
kerkregering geheel indruischen tegen het-
geen ze zelve in haar Kerkordening vast-
stelt, staat de weg open, om haar van
haar Reglement naar haar Belijdenis terug
te roepen.

In de tweede plaats rijst de vraag, of
men zich in België ooit bewust is gewor-
den van den strijd die tusschen het Regle-
ment en de Belijdenis bestond.

Wij althans twijfelen hieraan, en achten,
dat men zijn Reglement vaststelde, gelijk
men dat deed, zonder zelf te vermoeden,
dat men hiermee van de Gereformeerde
Belijdenis afweek.

Ons althans is niet bekend, dat hierover
oort eenige strijd in den boezem der ker-
ken gewoed heeft.

En in de derde plaats moet er o. i. op
gelet, dat deze broederen in geheel buiten-
gewone omstandigheden, te midden van
een geheel Roomsche land, leefden, en er
reeds daardoor niet in konden slagen, om
het Christelijk leven zoo snel tot juiste
kerkelijke regeling te brengen; daargelaten
nu nog de vraag, welke moeilijkheden haar
van Overheidswege in den weg geleed.

Het wil ons daarom voorkomen, dat
men, wel verre van de correspondentie
af te breken, veeleer gehouden is, de broe-
deren in België, bij gemotiveerd stuk, op
wat in hun kerkinrichting ontbreekt, zal
hebben te wijzen, en alsdan zal moeten
afwachten, in hoever zulke een broederlijk
advies in goede aarde valt.

Het geldt hier een zeer zwakke plant,
die niet teederheid moet worden aang-
eraakt.
Maar zoo stellig als dit bij ons vast-
staat, even beslist dient uitgesproken, dat
men de broederen uit Brussel, die deze
leemten inzien, en deswege niet tot de ge-
meenschap van dit Genootschap kunnen of
mogen toetreden, niet in verlegenheid mag
laten.

Ook zij moeten geholpen worden, en
kunnen zelfs niet wachten tot de reorgani-
satie en reformatie der Belgische Zending-
kerk is tot stand gekomen.

Immers hier verlopen minstens jaren mèd.
Het eenvoudig zal daarom zijn, dat de
broederen in Brussel verwezen worden naar
een naastbijgelegen classis, en met hulpe
van deze classis tot insteering van hun
kerk overgaan.

Ons kerkverband is toch allerminst aan
de grenzen van ons land gebonden.

Naar rechts en links kunnen we over
de grenzen heen schrijden, en niets zou ons
liever zijn, dan dat men eenvoudig de
Gereformeerde kerken van Benthem, Oost-
Friesland en België met ons in verband
kon laten treden.

Misschien kan dit, om de regeeringswet-
ten van Pruisen en België niet in elk op-
zicht, maar dit doet er niet toe.

Dan verbindt men zich zoover het kan.

Kerkelijk anarchisme.

In verband met wat we onlangs over den
invloed van het kerkelijk anarchisme op
de geesten schreven, ontvingen we van den
heer P. B. G. Moora onderstaand schrijven,
dat we volgaarne opnamen en beantwoor-
den.

Het luidt als volgt:

Mijnheer de Redacteur!
Nu de drukte der verkiezingen voorbij is, zou
ik geloof ik, de moeite loonen, eens hielder aan
uwe lezers uitte te zetten, dat de misdaden in
den laatste tijd door drie predikanten der Ned.
Herv. Kerk bedreven, psychologisch saluut-
angen met het kerkelijk anarchisme, dat deze kerk
in beginsel huldigt.

In uw stukje van 18 Maart, getiteld »Droev-
verschijnselen», ging u op de kwestie niet in;
maar de meesten uwer lezers zullen, evenzeer
als ik, toelichting noodig hebben om dat ver-
band te vatten.

Verder zou ik u willen vragen, wat u zou ant-
woorden, als morgen aan den dag zulke misda-
den bedreven werden door een Gereformeerde
predikant.

Dat zou toch kunnen, niet waar?
Dan zou u toch niet spreken van anarchie,
want 't Calvinisme is toch zeker met anarchie
niet verenigbaar?

En 't gaat ook niet aan, om te zeggen: Ja,
zie je, menschen, die predikant behoorde alleen
maar in naam tot ons; in 't wezen der zaak be-
hoorde hij tot die anarchisten-bent, die men ook
wel Ned. Herv. Kerk noemt.

Of moest dat stukje van 18 Maart, zoo mooi
begonnen met »Wie van u zonder zonde is
enz.» ook dienst doen, om de Ned. Herv. Kerk
eens een hak te zetten? Dat zou ook kunnen,
maar dan dienen zulke dingen er bij gezegd
te worden.

Hoe 't zij, u zal velen een dienst doen, als
u dat psychologisch verband eens uiteenzet.

Immiddels ben ik gaarne,

Uw dw. du.

M.

Ter beantwoording hiervan wijzen we op wat
de heer Benoist, de bekende redacteur van
de *Revue des deux mondes* nog onlangs zeide,
dat namelijk het anarchisme, met zijn dyna-
mismen op straat, slechts het droef-
gevolg was van het zedelijk anarchisme, dat
in de Fransche conscientie heerschte.

Ook de heer Moora weet wel uit de
historie, hoe bijna alle belangrijke anar-
chistische woelingen vooraf zijn gegaan door
het uitbreken van enkele zeer ergelijke

misdaden tegen de zedelijkheid en het
leven.

Ook uit de kerkhistorie is hem wel be-
kend, hoe in de dagen die aan de Refor-
matie voorafgingen, ook onder de toenma-
lige Roomsche geestelijkheid zulke misda-
den herhaaldelijk zijn voorgekomen.

Dit nu is een zielkundig verschijnsel, dat
allerwege doorgaat.

Als er geen wet en regel is; wanneer een
ieder doet wat goed is in zijn ogen; indien
de een dit en de ander dat predikt; en er noch
hand van belijdenis, noch vastheid en een-
parigheid van overtuiging is; en zelfs over
de zedelijke begrippen allerlei opinien in
dezelfde kerk aan het woord komen; is het
niet te sterk gesproken, zoo ge spreekt
van een *kerkelijk anarchisme*.

Op die wijze nu gaat de *tucht* over de
geesten weg. Men voelt en kent geen ban-
den, geen vastigheid meer. Alle fundamen-
ten dreigen in beweging te geraken.

Dit nu gevoelt een leeraar sterker dan een
leek, omdat hij telkens geroepen wordt om
zijn gevoelens uit te spreken, en dus een
regel te stellen.

Dit geestelijk anarchisme nu brengt *anar-
chie*, d. i. gemis aan regeering in den eigen
geest tweevoud. Men gevoelt zich niet meer
geregeerd door een hogere macht, maar
regeert zichzelf naar wilkeur.

En dit nu brengt een verslapping in den
zedelijken levenswoning tweevoud, die de zielen
verwoest, de conscientie in een strik vangt,
en zoo dikwijls ongemerkt kan leiden naar
paden van schrikkelijke zonde.

Uit de Pers.

Belangrijk is het slotartikel van wat De.
Fernhout in de *Utr. Kerkbode* over de Kerk
schreef.

Het luidt aldus:

Bij een vluchtig onderzoek bleek ons, dat onze
Gereformeerde Kerk, te beschouwen is, een an-
twoord geven, dat aan duidelijkheid en beslissel-
heid niets te wenschen overlaat. En naar de Nederl.
Gereformeerde Kerk en naar den Heidelb. Catechi-
smus en naar de Liturgische Schriften is ze voor
niets anders en voor niets minders te houden dan
voor eene vergadering van ware geloovigen. En
van staat derhalve, dat eene bediening des Woords
die daarvan uitgaat en de Gemeente in hare sa-
menkomsten als eene vergadering van geloovigen
toesprekt, wel verre van in strijd te zijn met de
belijdenis onzer Kerken, juist omgekeerd met haar
in overeenstemming is en door haar gesicht wordt,
en eveneens dat eene bediening die de saamge-
men gemeente als een ongelooft schare of als een
onbekende menigte behandelt door onze belijdenis
geoordeeld ligt en zich vergript aan het Lichaam
van Christus. Dit moet en kan duidelijk zijn voor
elk die zich de moeite van onderzoek en naden-
ken getroosten wil. Men houde daarom op zich
tegen de bediening des Woords te stellen, die on-
ze gereformeerde kerken eischen, als was ze iets
nieuws, iets vreemds en als had ze ook maar iets
gemeen met Pelagiaansche en Remonstrantsche
»algemeenheid».

Toch gevoelen we zeer goed, dat tal van broe-
ders en zusters, die voor huijzen ook op dit punt
de belijdenis van hunnen Kerk in al hare gevolgen te
aanvaarden. Er rijzen hier vragen en bedenkingen,
vooral ten aanzien van de praktijk, die allen schijn
van recht hebben.

Deze b. v. of het dan inderdaad de bedoeling is
onzer belijdenis, dat ze leeren dat alle leden der
Gemeente hoofd voor hoofd van de kleinste tot de
grootste worden eenigen twijfel door den Heiligen
Geest wedergebohren zijn. Dit toch moet hun in-
zems rechtstreeks volgen uit de leer, dat de Ge-
meente moet worden beschouwd als eene vergade-
ring van ware geloovigen. En nu zijn ze er verre
van zulk een voorstelling toe te denken aan de be-
lijdenis onzer Kerken en meenen ze integendeel —
en terecht — dat dit tegen Gods Woord, de be-
lijdenis en de ervaring lijnrecht inloopt, maar daar-
om juist verzetten ze zich dan ook tegen wat de be-
lijdenis toch uitdrukkelijk leert en tegen elke pro-
ductie die daarmee overeenkomt.

Hier nu is misverstand. Noch de Gereformeerde
Kerk, noch eene gereformeerde Leeraar heeft ooit
geleerd, dat alle leden van de geïnstiteerde Kerk,
van de eerste tot de laatste, zonder eenigen twijfel
ware kinderen Gods zijn. Het tegendeel is waar.
Ze hebben steeds gestaan in de overtuiging, ze
hebben hield beleden en rusteloos met allen ernst
het een legelijk aangeerd, dat zich in de geïnsti-
teerde Kerk van Christus onder de ware kinderen
Gods steeds vermenigd hebben, nog meenen en tot
den jongsten dag toe altoos meenen zullen na den-
ken, die wel den schijn des geloofs en de gedaante der
goddelijkheid hebben, maar 't wezen en de kracht
daarvan verloochenen.

Overtuigd blijft dit al aanstands uit diezelfde
een-dergiste Zondagsafdeeling van den Heidelb.
Catechismus, die ook zoo duidelijk bewijst, dat naar
eene belijdenis de Gemeente is eene vergadering van
ware geloovigen. Of loer zou het anders denkbaar
zijn, dat een lid der Gemeente »door het verbieden
van de Sacramenten uit de Christelijke Gemeente
en van God zelf uit het rijk van Christus» ge-
sloten werd?

De christelijke baan, gelijk hij in Zondag 31 en
niet minder zooals hij in 't Formulier van den ban
beschreven wordt, rust op de veronderstelling, dat er
in de rechtbare geïnstiteerde Kerk kunnen zijn en
voor geloovigen kunnen gerekend worden mens-
chen, die aan 't geloof vreemd zijn.

In gelijken zin, en niet minder duidelijk, spreekt
zich de Nederl. Geloofsbelijdenis uit in Art. 29:

»Wij spreken hier niet van het gezelschap der
hypocrieten, welke in de Kerk onder de goeden
vermengd zijn, en hierintusschen van de Kerk niet
zijn, hoewel zij naar het Lichaam in dezelve zijn.»
Woorden, die bewijzen hoe het naar de Geloofsbe-
lijdenis zelfs geen hooge uithouding, maar veeleer
regel is, dat er onder hen die tot de Gemeente
gehooren en onbedreven zijn. En onder de Gerefor-
meerden was er nooit en is er nog niemand, die
daarop ook maar iets zou willen afdwingen. Men
dichtte dus noch der Belijdenis, noch dengenen die
met haar instemmen meeningen toe, die zij zelve
zoo nadrukkelijk mogelijk verwerpen.

Maar, zoo vraagt men, als er dan in de geïnsti-
teerde Kerk geveinsden kunnen zijn en ook door-
gans *werkelijk* zijn, hoe kan dan zulk een Kerk
nog beschouwd en behandeld worden als eene
vergadering van ware geloovigen?

Het antwoord op die vraag ligt in wat we soe-
ven aanhaalden uit art. 29 van den Ned. Geloofsb.
De Belijdenis zegt van de hypocrieten, dat ze in
de Kerk onder de goeden vermenigd zijn, en *hierin-
tusschen van de Kerk NIET zijn, hoewel zij naar het
Lichaam in dezelve zijn.*

en zodra hij als een ongelooft en goddeloos
openbaar wordt, uit haar midden wordt weggedaan.

Een voorbeeld moge dit ophelderen. Stel iemand
heeft aan een boom met een breede kruin van
takken en twigen, hier en daar een tak en twijg,
die in 't aanien volmaakt op die van den boom
gelijken, zoo konstig en lijk weten aan te brengen,
dat ge niet in staat zijt ze zoo op 't oog te onder-
schieden. Zijn dan die van buiten aangebrachte
takken en twijgen waarlijk van den boom? Ieder
weet beter. Zult ge dan, wetende dat er valsch-
heden aan zijn takken gebonden zijn, zeggen dat
nu die boom geen boom meer is en hem dus om-
houwen? Ge denkt er geen ogenblik aan. Ge zult
u boom uw boom blijven noemen en juist omdat
ge hem voor een waren boom houdt, zult ge alles
doen wat in uw vermogen is om de aangebonden
twijgen te onderscheiden en ze zoo voorzichtig te
verwijderen, dat ge geen takje van uw boom
bedrijft.

Welnu, die boom is uw Kerk. Uw Kerk van
wie ge weet, dat onder hare leden, die met haar
uit een wortel groeiden en een leven leven, zich
ook geveinsden meenen, die niet waarlijk van haar
zijn. Deze wetenschap zal u nu echter niet ver-
leiden om of uw Kerk geen Kerk, d. i. geene ver-
gadering van ware geloovigen te noemen, of te
zeggen, dat al wat uitwendig in haar gezien wordt,
nu ook tot het laatste man toe zeker en gewis met
haar uit het mystieke lichaam van Christus opkwaam,
maar ge zult uw Kerk in haar geheel als Kerk
aanvaarden en slechts wat zich in woord of daad
als niet tot haar behoorende kennen doet, met alle
ontzigtigheid van haar uitsluiten. Zoo behoudt ge
uw Kerk in waarde houdende wat zij naar den
maatstaf dien de Heere u in handen gaf tot haar
moet rekenen en uitsluitende wat naar diezelfde
maatstaf gemeten van haar niet is.

Doet ge anders, laat ge, omdat ge weet hoe in
de zichtbare Kerk ook hypocrieten zich mengen,
uw Kerk als vergadering van ware geloovigen los,
dan geeft ge den ongelooft en goddeloos
rechtens plaats in uw Kerk en hebt ge daarmee
sooveel u aangaat uw Kerk vernietigd.

Daar loopt dan ook het afrijzen in doopsche
dwalingen steeds op uit. Men houdt zoo de Kerk
voor een bonten hoop waarin zowel de ongelooft
als de geloovigen rechtens een plaats hebben
en men zoekt naar wilkeurig maatstaf in de
hoop nu uit, wie men voor kinderen Gods houdt,
om dan van hen te zeggen: dat is nu het Sion
Gods in de Kerk.

Zoo is men dan de geïnstiteerde Kerk als open-
baring van het Lichaam van Christus kwijt geraakt
en blijft er geen enkele reden over, waarom men
nog in de geïnstiteerde Kerk tucht zou oefenen.
Wat komt het er ook nog op aan of zulk een waar-
deloos school er wat meer of min onrein uitrijft?
Het Sion Gods, dat zich van haar zorgvuldig onder-
scheidt, deert dat niet in 't minst. Ja, wel beschouwd
is de verlosverheer en reformatie van de Kerk
han in 't oog te houden. Zij onken en
achten er dikwijls te meer om in een zoo donkere
kerkelijke lijst komt de glans van hunne godzalige
heid nog zooveel beter uit. Een inderdaad schrik-
kelijke beschouwing, lijnrecht inlopend tegen onze
gereformeerde belijdenis en tegen 't Woord onzes
Gods, een diepdonkere beschouwing, die een
even schuldige praktijk na zich sleept moet. En
toch, daarbij kwamen honderden in het Synodaal
Genootschap reeds uit en daaraan leidt noodake-
lijk de richting waarheen ook in de ontkomene
kerken sommigen nog altoos het aangezicht keeren.

Of we dan beschouwingen en bedoelingen
als we boven met wat scherpe kleuren tekenenden, aan
alle broeders en zusters toedichten, die het gerefor-
meerde kerkbegrip en de gereformeerde kerkelijke
praktijk niet aandoen? We denken er niet aan.
Zelfs achten we het zonde voor God hen ook maar
te verdedigen van bewuste dooperij. Bij verreweg
de meesten is daarvan schijn noch schaduw.

Voor 't meereendeel is onkunde hier oorzaak van
dwaling. Men doorniet de dingen niet en daarom
zult men te verkeerd. Ook is er bij velen een
oprechte en heinnelijke vrees, dat de gerefor-
meerde prijklijke schade zal doen aan de zaligheid
der zielen.

Men is bang, dat daardoor onbekeenden die op
hun uitkomst hun hoopigheid tot de Kerk toek
reeds zoo licht vertrouwen op deren valschheid grond
nog meer vastgezet zullen worden. En ook — men
is nog niet ontkomen aan de naderking van 't
leven onder het Herv. Kerkgenootschap, waar de
veraking van de tucht de kerkelijke gemeenschap
al meer tot een bonten hoop maakte, waarvan men
al te goed gevoelde dat ze — in vele gevallen
althans — niet of ter nauwer nood nog als open-
baring van het Lichaam van Christus, als eene
vergadering van geloovigen kon beschouwd worden.
Toen gewende men er zich aan te onderscheiden
tusschen »de Gemeente» en »'t Sion Gods» in de
Gemeente; toen gold het als een kenmerk van
rechtvaardigheid en trouw als een Leeraar in zijne
prediking de saamgekomen schare als een schare
van ongelooft en onbedreven, en 't kost,
vooral den ouderen onzer, moeite om zich nu op
eenmaal van die ten deele gerechtvaardigde be-
schouwingen los te maken.

Men hebbe dus geduld, en zij bij ernstigen we-
stand van alle doling op dit punt toch voorzichtig
en geduldig tegenover broeders en zusters die nog
niet mee kunnen komen. En vooral de bediening
des Woords rekene, in vermindering van alle een-
zijdigheid die hier vooral allerverderfelijkst zou zijn,
met het feit dat niet allen die Israël zijn ook uit
Israël zijn. Ze zij bediening der Sleutelmacht naar
Zondag 31 van de Heidelb. Cate. en opene niet
alleen voor de geloovigen, maar althans ook voor de
ongelooft en onbedreven, maar althans ook voor de
vermaand des apostels: »Beproeft u zelve of gij in
't geloof zijt, onderzocht u zelve» en duidelijke
prediking van den arbeid en de vrucht des Geestes
in de toepassing der waarheid bij Gods kinderen.
Dan, hiervan zijn we zeker, zal de waarheid Gods
getuigenis krijgen in alle conscienties, en welhaast
alle gevaar van Doopschen kant op dit punt te
boven gekomen zijn.

Dit is voorzichtig en naar waarheid uitgedrukt.
Het beginsel moet vastgehouden, maar de
liefde voor de broeders zij tegemoetkomend, en
niet veroordeelend.

Buitenland.

Afrika. Mishandelingen van inboor-
lingen.

Gelijk bekend is, hebben de Duitschers Ka-
merun in Afrika bezet, en is daar Duitschland
zeer bealst tegen de slavenhandel opgekomen.
Toch gebeuren er in Kamerun dingen die niet
minder vreeselijk zijn dan de ruwste mishande-
lingen waaraan de slaven wel blootstaan.

De berichten daaromtrent zijn zoo menig-
vuldig en zoo eenzijdig, dat er geen twijfel
meer daaromtrent kan gekoesterd worden.

Eenigen tijd geleden brak er een oproer in
Kamerun uit onder de negersoldaten, om-
dat Gouverneur Leist hanne vrouwen had
laten geeselen na te eerst te hebben doen
ontkleeden, hetgeen door den Zending,
uitgaande van het Basische Zendinggenoot-
schap, bevestigd is. Tot verontschuldiging
dezer handeling van den bewindhebber werd
aangevoerd, dat van een ontkleeding geen
sprake kon zijn, wijl de negers en negerinnen
geen kleederen dragen; en dat het toepassen van
lijfstraffen in het gebied, dat onder Duitsche be-
scherming staat iets gewoons is, daar men op
eene andere manier de traagheid der inboorlin-
gen niet kon overwinnen.

De eerste verontschuldiging houdt geen steek,
want het is een feit, dat de negerbevolking wel
deggelijk katoenen kleederen draagt. De andere
»verontschuldiging» (?) wordt bevestigd door de

mededeelingen van een man die ook in Afrika
gereisd heeft, Friedrich Kallenberg, welke beweert
dat dagelijks mishandelingen van negers en nege-
rinnen voorkomen. Ik heb waargenomen, dat
de jongste onderofficier gelijk de jongste be-
ambte het recht heeft of liever neemt om bij
de nietigste aanleiding ongestraft de onder hen
staande zwarten met de nijpaardzweep te laten
slaan of op andere wijze wreed met hen te han-
delen. Vele voorbeelden daarvan heb ik met
eigene oogen aanschouwd. Op het station Ram-
gani werden bijna dagelijks slagen met genoemde
zweep onder de soldaten zowel van de bezet-
ting als van de Oost-Afrikaansche maatschappij
uitgedeeld. Als men naar de reden vroeg, dan
gaf men steeds redenen op die bij lange na niet
zulk eene barbaarsche strafteffening rechtvaar-
digden. De directeur der plantage Lewa liet
dertien inwoners van een genabuurd door, waar-
onder een vervallen grijsaard, ieder twintig slagen
met de nijpaardzweep geven, omdat zij ge-
weigerd hadden, lasten naar Pongwe te dragen,
waartoe zij volstrekt niet verplicht waren.

De commandant van het station Massinde
handelde op gelijke wijze met zijn kok, die enige
dagen achtereen niet voor goed koffie gezorgd
had. De opvolger van dezen officier liet twee
negersoldaten, die in een roofhandel met vrouwen
gewikkeld waren, ieder zooveel slagen met de ge-
veerde zweep geven, totdat zij bewusteloos van de
plaats der strafteffening moesten worden weg-